

Tanácskozás egyetem-politikai kérdésekről

Török József, a Szeged városi pártbizottság első titkára tegnap, kedden délután a József Attila Tudományegyetemre látogatott. Itt a rektorral, valamint az egyetem párt-végrehajtóbizottságának tagjaival, a társadalmi és tömegszervezetek ve-

zető képviselőivel folytatott eszmecsere *egyetempolitikai kérdésekről*. A kötetlen és hasznos beszélgetésen a téma valamennyi időszéri, helyi vonatkozásával előremutatóan foglalkoztak.

Új gépsorok a Zsolnay-gyárban

Edénygyártó gépsorok érkeztek a pécsi Zsolnay Porcelángyárba. Az automata tányér, csésze és tálkészítő berendezést új csarnokban állítják helyére. A szerelést úgy ütemezték, hogy a jövő év márciusában megindulhasson a termelés. A Zsolnay-gyárban folyamatban levő rekonstrukció nyomán az emberek egészséges környezetbe kerülnek.

Ki javítson a munkáján?

Kézenfekvő, hogy a kérdésre azt feleljük: mindenkinek. Mert való igaz, nincs olyan emberi foglalatosság, melyet ne lehetne jobban, tökéletesebben, a korábbinál célszerűbben csinálni. S napjainkban ezt külső és belső okok egyaránt sürgetik, hiszen a külkereskedelmi forgalom egyensúlyának javítása, a termelési szerkezet átalakításának gyorsítása, seregni más, hasonló teendő mindenkitől jobb munkát követel. Mégis, óvakodjunk a hamari általánosításoktól, könnyen tévútra terelhet. Sűrű eset ugyanis, hogy azoknak szól, akikhoz jut el elsőként a biztatás, akik húzzák a szekeret — hol a kátyúból, hol a sima úton —, s akik csak nézik, azok az ösztökélésekre rá sem hederítenek.

Közösségek sora, egyének nagy táborában bizonyítja napról napra, hogy érzi, s érti a társadalmi követelményeket, a tisztességes, teljes szívvel, tudással megoldott feladatok egymásutánjának jelentőségét. Jövőre a feltételezés: az ilyen közösségeket, embereket különösebben nem kell sarkallni, maguktól is kutatják a hatékonyabbat, az összétársadalmi és a helyi érdekekhez közelebb állót. Mégis, mintha napjainkban nekik szólna elsősorban a társadalmi érdekek megfogalmazásából született figyelmeztetés: jobban kell dolgozni. Rendben van, hisz' ezekben a közösségekben — környezetükben — is rejlnek tartalékok, még feltáratlan források, s teremődnek újak a munka során. Indokolt azonban megkérdezni, mi lesz azokkal a közösségekkel és egyénekekkel, amelyek, akik a keveset sem érzik kötelességüknek, azt nézik, miként bűnhődnek ki a terhek alól, hogyan érvényesíthetik a gyakorlatban azt a felfogást, hogy fogjuk meg, és vigyék. Mert, ha mindenkítől többet, jobbat vár a társadalom — s okkal, joggal teszi ezt —, akkor a követelményt nagy hiba úgy értelmezni, hogy a fők hámok majd maga-

sabba, s a restek maradnak ott, ahol voltak. S ha lépnek is aprócskát, semmit sem csökken a közöttük, s a törekvők közötti távolság!

Evezredek bölcsességét summázza a hinduk egyik közmondása: ügyetlen munkás a szerszámaikat szidja. Mi tegadás, szűkebb és tágabb környezetünkben nem nehéz föl'edezni ezeket a „munkásokat”. Azokat, akik — legyen beosztásuk, munkakörük bármi — mindenért másokat hibáztatnak, gondolják forrását külső okokban keresik, akik úgy hiszik, rajtuk nem múlt, múlik semmi sem. Tévedés lenne valamennyiüket egy kalap alá venni, s azt mondani, lógóso'k, lusták, az a közös bennük, hogy elmennek a munka temetésére. Igen, ilyenek is vannak, ám olyanok szintén, akik igyekeznek, de annak ereim'nyve, haszna nincsen, mert helyet tévesztettek, nem ott vannak, ahol képességeik szerint lenniük kellene.

Alógós, a lusta fülöncsövese az egyszerűbb. Nehezebb föl'érteni azokat, akik mintha dolgoznának, mintha nagyon is sok nehezdnék a vállukra, de ténylegesen nem gyarapítják közös eredményeiket. Nehezebb a meglelésük, de távolról sem elképzelhető.

Ehhez azonban kisebb és nagyobb kollektívák öntudatos fegyelme, szigorúsága szükségeltetik. Az, hogy ne általában biztassák tagjaikat a munka javítására, hanem — mint azt a díszretnél, elismerésnél teszik — névre szólóan.

Bár igaz, mindannyian dolgozhatunk jobban, javíthatunk munkánkon, ám elérkezett az ideje, hogy akikre ráillik, azok megtaradják: ami mások részére nemes biztatás, az számukra — mivel a kevesebbnél is kevesebbet kap tőlük a társadalom — most már parancs.

M. O.

Vizsgaláz

A KRESZ-tanfolyam hallgatója lehet bárki, akit érdekkel, hogyan kell majd január elsejétől úttesten és járdán, nappal és éjszaka, villamoson, autótól, kerékpáron vagy gyalogosan szabályosan haladnia. A tanfolyam utolsó órájában tartják a vizsgát.

kereste otthon az asszony. — Húsz perc alatt, kell kitölteniük a vizsgalapot. — magyarázná még tovább is a vizsgáztató, amikor hátul óvatos kéz emelkedik a magasba. — A férjem analfabéta. Ugye megengedik, hogy felolvassam neki a kérdéseket? De válaszolni már ő fog, megtanultuk mi az egész könyvet otthon, még a fiam is segített. A csoport oktatója később mesélte el, hogy a bácsinak lovas kocsija van, a felesége addig veszekedett vele, amíg be nem iratkozott a tanfolyamra. „Nem engedem ki az országu'ra ha el nem jön az iskolába. Hogy megy be különben Kistelekre, már egy életre tudatlan akar maradni!”

Január után sem fogok karambolozni. Vitatkoznék, de minek? Mondanám, hogy nemcsak a maga bőrért viszi vásárra, de érveim lepattanának magabiztosságra betonfaláról. — Csak hétvégeken vezet, ha kirándulni megy a család. A munkahelyemhez közel lakom, ha pedig kiküldetésbe megyek, nem én vezetem a vállalati kocsit. De úgy érzem, ott a helyem a tanfolyamon, a vizsgán is, beosztottaim között. Azt hiszem, kétszer annyit tanultam, mint ők. Nem akartam szegyenben maradni. Hogyne, hogy aztán összevessenek a hátam mögött: a főmérnökünknek nem sikerült.

NEM KELL BEBIFLÁZNI

Néhány hét alatt 150 tanfolyamos szerveztek Szegeden és a járásban, s még most is egymásnak adják a kilincset a jelentkezők. Van olyan vállalat, ahol már a hatodik tanfolyamot indítják. Ki hitte volna, hogy az emberekben ekkora felelősségérzet él? Mi másnak nevezhetném? Tudásszomjnak, talán. De sokkal fontosabbnak érzem, hogy külön felszólítás nélkül is sokan kötelességüknek érzik az új KRESZ megismerését.

— A második, harmadik tanfolyam óráin vettem észre, hogy már szó szerint idézem a Magyar Közlönyben megjelent rendelet szövegét. Pedig arra töreksem, hogy ne csak a szabályt tanulják meg a hallgatóm, hanem amit a szavak takarnak: a lényegét is. Egyértelmű megoldást minden lehetséges helyzetre úgysem tartalmaz a szabványgyűjtemény. Vezetés közben sem az jut az embernek eszébe, hogy mit is mond erről a KRESZ... Az elveket kell tisztáznunk, tehát az oktatónak magyaráznia kell, és nem bifláztatnia. Az sem mindegy persze, hogy milyen összetételű a csoport. Buszvezetők körében elég volt utalnom arra, amit — csak példaképp mondom — a csengelei tanfolyamon részletesen meg kellett magyaráznom. Az oktatónak is rugalmasnak kell lennie.

Két srác ül az ablaknál, 14 — 15 évesek. — Segédmotorosok leszünk karácsonykor, ha sikerül a vizsgánk. Anánk parancsolta, hát jönnünk kellett. Különben nem kapjuk meg a Babettát.

Hibapont nélkül csak ő ketten vizsgáztak abban a csoportban.

Felkiáltójel a két matriacán, KRESZ '76 felírat az autó szélvédő üvegén. Vezetője tehát már sikeresen vizsgázott. Az új KRESZ soká' emlegetett bizalmi elvét ő már ismeri. Benne hát megbízhatunk.

Pálffy Katalin

BIZALOM

A vizsgát mindenkinek. Megyek majd szabályosan az úton, aztán belémszalad valaki, mert nem vette a fátárságot, hogy elolvassa azt a száz oldalt. Pedig még a KRESZ is azt írja: „A biztonságos és zavartalan közlekedés alapvető feltétele, hogy a közlekedési szabályokat mindenki megtartsa, és számíthatson arra, hogy azokat mások is megtartják.”

— Húsz éve van jogosítványom. Ismerem a vezetést minden csinját-bínját. Nincs szükségem a tanfolyamra majd a kollégáim elmondják, mi az az egy-két fontos változás. Nincs nekem időm az ilyesmire. Majd rászánunk egy délelőttöt az irodában.

— ...? — Ugyan már, ne akadékoskodjon. Nem én leszek az egyetlen. És biztosíthatom,

Az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének kongresszusa

Csaknem félezer küldött és meghívott részvételével kezdődött meg ma az ÉDOSZ-székházban az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének VII. kongresszusa. A tanácskozáson az egészségügyi szempontjából — pozitív eredményekben — gazdag négy és fél év munkáját értékelik. A kongresszuson megjelent Székely István, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Hazafias Népfront Országos Tanácsának főtitkára, Duschek Lajosné, a SZOT titkára és dr. Zsögön Éva egészségügyi államtitkár.

Dr. Darabos Pál, a szakszervezet főtitkára ismertette a központi vezetőség referátumát. Egyebek között hangsúlyozta: a VI. kongresszus óta eltelt időszak fő jellemzője, hogy az MSZMP X.

Tudományos ülészek

Ötvenéves az Országos Közegészségügyi Intézet

Pontosan fél évszázada, 1925. november 18-án hirdették ki azt a törvényeket, amelyek értelmében létrehozták az Országos Közegészségügyi Intézetet. Az intézet létrehozása teremtette meg a feltételeket ahhoz, hogy az addig főleg rendészeti módszerekkel és alacsony hatásfokkal működő hatósági orvosi hálózatot korszerű szakismeretekkel rendelkező szakembergárdára fejlesszék, központi irányított és országosan szervezett közegészségügyi-járványügyi szaktevékenységet végző — hálózatot alakítsanak ki.

Égészségügyünk fontos intézményévé fejlődött az Országos Közegészségügyi Intézet, amelynek fél évszázados jubileuma alkalmából kedden — háromnapos programmal — tudományos ülészek kezdődött. A tanácskozással meghívta számos külföldi partnertintézet képviselőit. Kifüggőkéket, pályadíjakat, jutalmakat adtak át a tanácskozáson a közegészségügy, a járványügy kiváló szakembereinek. Dr. Tóth Béla főigazgató ismertette ünnevi beszédében az intézet öt évtizedes tevékenységét.

Időszerről származó kérdésekről szóló szövegekkel folytatódott a megnyitó után a jubileumi ülészek. A lakosság köré fordított érdeklődések körül szövegek kerültek az urbanizációs átalakulások között például a levegőszennyeződés, azután a természetes vizek elszennyeződésének problémái, illetőleg a védekezés módszerei. Szó lesz a zajfertalnak káros hatásairól, megelőzésükről is. (MTI)

November 24 - 27: Finn szakmai napok

Budapest november 24-27. között finn szakmai napokat tartanak, amelyeket Finnország legnagyobb exportvállalata, a METEX egy sor hazai szervezettel és intézménnyel — köztük az MTESZ-szel és a Magyar Kereshedelmi Kamarával — együttműködve készít elő.

Már 1972 februárjában volt hasonló közös rendezvény, a budapesti finn műszaki hét. Mint annak idején, a mostani találkozóknak is legfontosabb feladata, hogy megismertesse a magyar szakemberekkel a finn vas- és fémtárgy, gépipar és más szakterületek műszaki színvonalát, fejlesztési eredményeit, ezzel elősegítse további kapcsolatok kiépítését. E célokat szolgálják a programban szereplő előadások is. Az olyan „hagyományos” együttműködési területek — mint a papír- és nyomdaipar vagy az élelmiszer-csomagolás — szakkérdései mellett ezúttal foglalkoznak majd az építőipar, a gépipar, a bányászat, a kohászat témáival.

A közúthálózat fejlesztése

Kedden, tegnap a Parlamentben ülésezett az országgyűlés épitési és közlekedési bizottsága. A képviselők — a Közlekedés- és Postaiügyi Minisztérium előterjesztésében — az országos és tanácsközhálózat fejlesztéséről tanácskoztak. A tájékoztatóból kitűnt, hogy a negyedik ötéves terv végére az országos úthálózat hossza megközelíti a 30 000 kilométert, s a beton, illetve aszfaltbetonburkolatok aránya a korábbi 60 százalékról 74 százalékra növekszik. A főúthálózat hossza 6200 kilométer, ebből azonban 1300 kilométer nem felel meg a követel-

ményeknek, részint a burkolatlanszerűség, részint a teherbírás és a burkolattajta miatt. Az alsóbbrendű hálózat, a nagvraszt új nyomvonalon épült bekötőutakkal is ideértve, elérte a 23 620 kilométert.

A tervidőszak végén 85 kilométer hosszú autópálya és csaknem 100 kilométernyi autódút áll a gépjárművek rendelkezésére. A képviselők a tanácskozáson megvitatják az országos és tanácsközhálózat fejlesztésének ötödik ötéves tervét is. A vitában felszólalt Juratovics Aladár Csongrád megyei képviselő is.